

udskilles; vil Sjællands Stift netop faa en passende Størrelse, naar Hensyn tages til de forskellige Forhold.

Godskesen: Da det er mig, som oprindelig har taget Initiativet til Ændringsforslag Nr. 3, kunde jeg have Lyst til at sige et Par Ord derom. At der maa være tre Biskopper paa Sjælland og Lolland-Falster tilsammen, følger efter min Mening ligefrem deraf, at hvordan man saa end vil fordele disse Landstrækninger, vil der blive for meget Arbejde til to Biskopper. Naar det da er givet, at der maa være tre Bisper, vil der vel ogsaa være almindelig Enighed om, at den ene Biskop maa være i København, og til hans Omraade maatte foruden selve Hovedstaden henlægges dennes nærmere eller fjernere Omegn. Men selv om man ogsaa tager den fjernere Omegn i ret vid Betydning, vil Forholdet dog blive det, hvis man opretholder Stiftsgrænsen mellem Sjælland paa den ene Side og Lolland-Falster paa den anden Side, at vi, selv efter Københavns Udskillelse, faar et overordentlig stort og uhandeligt Roskilde Stift, men et ganske lille Lolland-Falster Stift, et Stift, der er meget mindre end Stifter i Almindelighed, ligesom Roskilde Stift vil blive meget større end Stifter i Almindelighed. Det er da naturligt at søge at raade Bod paa denne Ulighed ved at omlægge Stiftsgrænsen saaledes, at Lolland-Falster Stift faar nogle Egne af Sjælland med. Det er i Almindelighed vanskeligt at foretage den Slags lokale Omlægninger, men det forekommer mig, at Øjeblikket til at tage Spørgsmaalet under Overvejelse netop foreligger nu, da man jo alligevel skal overveje Spørgsmaalet om Afgrænsning af forskellige Stifter; for ikke at tale om, at man skal overveje Grænsen for Københavns Stift, skal man jo ogsaa overveje Stiftsgrænser ovre i Jylland. Nu er altsaa Øjeblikket til at tage Spørgsmaalet op. Men jeg forstaa overmaade vel, at der, naar man kommer ind paa disse Overvejelser, kan vise sig praktiske Vanskeligheder, som vi ikke i Øjeblikket kan bedømme. Det er jo ofte saaledes med den Slags Spørgsmaal, at Ting, der til at begynde med synes saa overmaade klare og let overskuelige; alligevel viser sig uigenneførlige, naar man kommer til den praktiske Overvejelse. Det kan være, at det ogsaa bliver Tilfældet her, og jeg har derfor ment, at man maatte nøjes med at lægge Spørgsmaalet i Kirkeministerens Haand.

De stillede Ændringsforslag paalægger ikke Ministeren nogen Pligt udover den at

tage Spørgsmaalet under Overvejelse. Jeg er ogsaa ganske enig med den højtærede Minister i, at naar denne Overvejelse bliver anstillet, maa man tage Hensyn til Befolkningens Ønsker, saaledes som de viser sig gennem de lovlige Organer, ikke blot Rigsdagen, men ogsaa gennem de lokale Myndigheder ude i Landet. Jeg vil dog mene, at naar der saaledes skal tages Hensyn til Befolkningens Ønsker, maa det forlanges, at disse Ønsker nogenlunde underbygges med reelle Grunde; Ønsker ganske i Almindelighed ud i det blaa kan ikke have saamegen Vægt. Hvis altsaa Beboerne af det sydlige Sjælland vil vægre sig ved at gaa ind under Lolland-Falster Stift alene af honnet Ambition, fordi det er finere at høre til det gamle Roskilde Stift, vilde jeg tro, at en saadan Henvendelse ikke kunde have stor Vægt. Endnu mindre vilde jeg mene, at en Protest fra Lolland-Falster Stifts Beboere mod at modtage Egne fra Sjællands Stift kunde have Betydning, hvis den ikke underbyggedes med andet end: Vi ønsker ikke at blive flere, end vi er. Det er en bekendt Sag, at naar der sidder to Mennesker i en Jernbanekupé, og der kommer to andre ind, bliver disse af de to første modtaget som nogle højt paastrængende Personer, der trænger sig ind paa Steder, hvor de ikke har hjemme, skønt Kupeen maaske er beregnet til 7, 8, 9, 10 Mennesker. Det er muligt, at noget lignende vil gøre sig gældende her, at Lolland-Falster Stifts Beboere vil sige: Nu har vi været saa heldige at blive ganske faa, og vi ønsker ikke at blive flere. Dertil vil jeg sige, at ligesom i Almindelighed de to første Personer i Kupeen ikke faar Sympati udefra, vil Lolland-Falster Stifts Beboere neppe for en saadan Protest møde Sympati udefra, og jeg haaber heller ikke fra den højtærede Minister. Jeg mener, at Sagen skal lægges i den højtærede Ministers Haand; og jeg er enig i, at han ved sin Overvejelse tager Hensyn til Befolkningens Ønsker, men jeg vil tro — og jeg haaber, at den højtærede Minister er enig med mig deri — at disse Ønsker dog i nogen Grad maa belægges med reelle Grunde.

Ordføreren (Jensen Christensen): Det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) hævdede, at jeg skulde have sagt, at han vilde bestride de sønderjydske Rigsdagsmænds Kompetence til at være medvirkende ved den endelige Affattelse af de foreliggende kirkelige Lovforslag. Jeg har ikke sagt, at det ærede Medlem har villet bestride den eller har bestridt den, jeg har